

Sygnatura akt IV Ka 263/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SSO Adam Pietrzak SSO Sylwana Wirth
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 roku

sprawy **D. M.**

oskarżonej z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 5 lutego 2014 roku, sygnatura akt VI K 655/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej D. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. M. 738 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 263/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wniósł akt oskarżenia przeciwko D. M. oskarżając ją o to, że w dniu 11 maja 2012 roku w B. powiatu (...), woj. (...) na ulicy (...), publicznie i bez żadnego powodu okazując rażące lekceważenie porządku prawnego uderzyła ręką w głowę E. M. w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci: stłuczenia okolicy skroniowo – czołowej lewej i ucha lewego,

to jest przestępstwo określone w art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2014 roku (sygn. akt VI K 655/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżoną D. M. uznał za winną tego, że w dniu 11 maja 2012 roku w B., pow. (...), woj. (...), na ul. (...), publicznie i bez żadnego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, uderzyła E. M. ręką w głowę, powodując u niej stłuczenie głowy okolicy skroniowo – czołowej lewej, stłuczenia ucha lewego i uszkodzenia słuchu ucha lewego typu odbiorczego z towarzyszącymi szumami usznymi, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7, tj. czynu z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonej zawiesił tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej D. M. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej E. M. w wysokości 5 (pięciu) tysięcy złotych;

IV. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 1318, 95 złotych, zwalniając ją od obowiązku uiszczenia opłaty.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk w związku z art. 410 kpk poprzez przekroczenie przy wyrokowaniu zasady obiektywizmu, a także zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji bezkrytyczne danie wiary zeznaniom pokrzywdzonej oraz świadków S. Z. i E. B. odnośnie przebiegu krytycznego zdarzenia, a odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej oraz zeznaniom świadka D. K. w sytuacji, gdy świadkowie S. Z. i E. B. pozostają w bliskich relacjach z pokrzywdzoną, a zatem, podobnie jak pokrzywdzona są zainteresowani korzystnym dla niej rozstrzygnięciem sprawy, przy czym świadek E. B. nie była naocznym świadkiem zdarzenia, a jedynie słyszała częściowo jego przebieg, która to obraza przepisów postępowania miała wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało uznaniem oskarżonej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk i art. 9 § 1 kpk w związku z art. 167 kpk, art. 366 kpk i art. 410 kpk poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, tj. nie ustalenia czy istotnie pokrzywdzona doznała wskutek działania oskarżonej skutków wskazanych w opisie czynu, a to poprzez dopuszczenie w sprawie dowodów z:

a) badania otolaryngologicznego przeprowadzonego w warunkach klinicznych wskazanego w ustnej opinii uzupełniającej przez biegłą otolaryngolog na okoliczność ustalenia ponad wszelką wątpliwość czy pokrzywdzona nie symuluje częściowej utraty słuchu;

b) dokumentacji leczenia pokrzywdzonej u lekarza pierwszego kontaktu na okoliczność ustalenia czy istotnie pokrzywdzona nie leczyła się otolaryngologicznie przed krytycznym zdarzeniem i czy istotnie nie została stwierdzona już wcześniej wada słuchu,

która to obraza przepisów postępowania miała wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało przypisaniem oskarżonej odpowiedzialności karnej za zarzucony jej czyn w sytuacji, gdy ponad wszelką wątpliwość Sąd I instancji nie ustalił, iż u pokrzywdzonej istotnie występuje skutek wskazany w opisie czynu i czy skutek ten jest następstwem działania oskarżonej,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację oskarżycielka posiłkowa E. M. działając przez pełnomocnika wniosła o:

1) utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji, z uwagi na oczywistą bezzasadność wywiedzionej w niniejszej sprawie apelacji;

2) zasądzenie od oskarżonej D. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. M. zwrotu kosztów związanych z jej udziałem w rozprawie odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Nie sposób upatrywać, jak chciałby tego skarżący, naruszenia w procedowaniu sądu I instancji art.4 kpk, art.7 kpk czy wreszcie art.410 kpk. Naruszenia tego skarżący upatruje w dokonanej ocenie relacji pokrzywdzonej oraz świadków S. Z. i E. B. pozostających w „bliskich relacjach z pokrzywdzoną” co czyni ich relacje niewiarygodnymi z powodu zainteresowania wynikiem postępowania korzystnym dla pokrzywdzonej.

Formułowana powyżej teza apelacji mogłaby spotkać się z aprobatą gdyby skarżący wykazał rozbieżności w relacjach świadków tego rodzaju, iż czyniłyby niemożliwym przydanie świadkom waloru wiarygodności. Takich rozbieżności sąd odwoławczy natomiast się nie dopatrył, a nie są też eksponowane w apelacji. Gdy świadek E. B. chciała uzgadniać relację z pokrzywdzoną zapewne wskazałaby, iż zaobserwowała całe zdarzenie i zeznała zgodnie z relacją pokrzywdzonej. Tymczasem świadek ten opisała w istocie co słyszała, co w zestawieniu z relacją S. Z. i pokrzywdzonej oddaje przebieg zdarzenia. Udanie się po zdarzeniu przez pokrzywdzoną do mieszkania świadka celem powiadomienia policji, co też w istocie nastąpiło (k.6) nie może prowadzić do wniosku o występowaniu szczególnej zażyłości wskazanych osób czy podjętych próbach uzgadniania zeznań. Ocena wskazanych dowodów nie może być zatem uznana za dowolną i sprzeczną z zasadami logiki.

Niezrozumiałym natomiast pozostaje podnoszenie przez apelującego naruszenia art.410 kpk, zgodnie z którym podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skoro nie wskazuje jakie okoliczności nie ujawnione w toku rozprawy stanowiły podstawę wyrokowania. Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 kpk (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 lutego 2014 roku, II KK 17/14).

Drugi z zarzutów apelacji, mając na względzie jego treść, zmierza w istocie do wykazania naruszenia art.201 kpk, choć skarżący podnosi naruszenia art.167 kpk, art.366 kpk, art.410 kpk czy art.2§2 kpk, art.4 kpk i art.9§1 kpk.

Sąd i instancji słusznie nie widział potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego o kolejne opinie biegłych skoro ocena zgromadzonego już materiału dowodowego pozostawała wystarczająca do wyrokowania w sprawie.

W ocenie skarżącego zaistniała potrzeba zweryfikowania czy pokrzywdzona leczyła się laryngologicznie przed zdarzeniem oraz przeprowadzenia badań klinicznych celem wykluczenia symulowania pokrzywdzonej. Otóż wbrew twierdzeniom apelującego brak jest powodów aby przejawiać inicjatywę dowodową we wskazanym zakresie. Pokrzywdzona po wielokroć była badana w toku postępowania, a dokumentacja dotycząca jej stanu zdrowia i związku z zaistniałym zdarzeniem pozostawała przedmiotem weryfikacji.

Niewątpliwie z dokumentacji lekarskiej (k.71-83) wynika, iż u pokrzywdzonej zaistniał pourazowy niedosłuch ucha lewego w oparciu o potencjały wywołane pnia mózgu - czyli badania wykluczające możliwość symulowania, a stwierdzone okoliczności potwierdza opinia A. P. (k.18,87), jak też opinia M. B. (k.132-134) kwalifikując je jednak jako inne niż te opisane w art.157§1 kk. Wskazane wątpliwości wyjaśnia jednak biegły otolaryngolog I. J. wskazując na ewidentnie pourazowy charakter uszkodzenia słuchu pokrzywdzonej (k.237-238). Potwierdza to także wynik badania EEG, na wynik którego pokrzywdzona również nie mogła mieć wpływu, a wyniki tego badania korelują ze stwierdzonymi tuż po zdarzeniu urazami pokrzywdzonej.

W świetle powyższego zarzut apelacyjny wskazujący na potrzebę inicjatywy dowodowej sprowadza się do podjęcia próby wykazania, iż kolejny dowód z opinii biegłego doprowadzi do potwierdzenia twierdzeń apelującego, a przynajmniej do powstania wątpliwości, które należałoby interpretować na korzyść oskarżonej. Takie próby nie mogą spotkać się z aprobatą bowiem zasięgnąć opinii kolejnego biegłego można w sytuacji opisanej w art.201

kpk, a taka w niniejszym postępowaniu nie zaistniała, bowiem niezadowolenie strony z powodu wniosków opinii nie uzasadnia potrzeby zasięgnięcia kolejnej opinii. Same sprzeczności co do wyprowadzonych wniosków opinii sporządzonych przez różnych biegłych nie stwarzają jeszcze automatycznie konieczności wywołania kolejnej opinii, aby je usunąć. Sprzeczności te mogą i powinny być bowiem ocenione przez organ procesowy, przy zastosowaniu wymogów określonych przez art. 7 kpk (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 4 października 2012 roku, II KK 261/12). Sąd I instancji podołał obowiązkowi wynikającemu z art.7 kpk, zaś wnioski płynące z analizy opinii są zgodne z zasadami logiki i nie rażą dowolnością.

O kosztach należnych oskarżycielce posiłkowej E. M. orzeczono w oparciu o przepisy art. 636§1 kpk oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i ust.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 164 poz. 1348).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono jej opłatę w kwocie 120 złotych.

ap